

FUST P. CSILLA

New York... New York... Ground Zero (Beszámoló)

Szinte hihetetlen, - ha nem jártam volna arra, de így, saját szemem láttán, valamint fülem hallatán, tapasztalhattam:

– E szörnyű valóságot! –

A valaha hideg közöny, a rohanás örült gyorsasága, a bárkivel, bármivel való nem törődés, - önzés magas numerája, lanyha unalom volt a jellemzője Amerika emberének, New York életének, mely egy pillanat alatt kicserélődött Szeptember tizenegyedikével. A New York-i ember-emberek mondatkezdése, a „9/11” a beszélgetés alapja újra és újra, mert ezt feledni nem lehet! ...

Visszatérve családommal töltött pár napos vakációnkra, amerikai utunk (kocsival) során órákat tölthettünk múzeumok, templomok megtekintésével. Láttuk az Empire State Building-et, a híres Time Square-t, no meg a New York-i Subway-t. Washingtonban pedig a Fehér-házat, a Pentagon-t. ...Itt megemlíteném, hogy a városokon végig, úgy az állami, mint a privát épületeken, kocsikon, a nemzeti-lobogókon, sőt a ruházatokon is New York címere volt látható.

Amerika nagyon sokat változott, ami így van rendjén, hiszen Toronto is rengeteget épült-szépült az utolsó 12 év alatt. Persze USA és Canada két különböző egyéniség [mondanám], noha nagyon sokban hasonlóak.

Amerika, és a világ által magasra tett New York lakóinak gondolat-irányváltása szinte pillanatok alatt egy olyan együttérzésbe-egyvetértésbe sodródott, amely a szeretet minden oldalról való megnyilvánulását hozta, vallási, faji megkülönböztetés nélkül.

Visszatérve Ground Zero-ra, a hatalmas üreg (bombatölcsérnek nevezném) - területe 16 acres – most és mindörökre

ezerötszáz emberélet temetőjévé vált (ez a szám az azonosíthatatlanok száma).

New Yorkban, mint mindig, nyüzsög a nép, a sok turista (többsége belföldi), Amerika minden államából. A városban emberek egymás hegyén-hátán. A G. Z. területén szinte csak sorokban lehet közlekedni. Az emberek arcán a dermedt szomorúság, a bánat merevsége, ám a szempillantások találkozási ismeretlenül is barátságos. Az együtt érző kézfogások, ölelések egy hullámhosszra hangolják az ezrével itt összegyűlteket. Újra és újra idézik a történeteket, nem lehet napirendre térni a dolgok felett. A mélységes megrendülés odatapasztja az embereket. Sokan naponta vissza-visszatérnek friss virággal, verses levelekkel, melyeket a kerítésre tűzdelnek: - „A négyéves kis anygalkánk most már az égből vigyáz ránk” -

Továbbmenve, az éttermekben, üzletekben az emberek barátságosak, segítőkész közvetlenségük megható, ez is teljesen újszerű. Közel a G. Z.-hoz egy igen régi kis templom áll, kerítéssel körülvéve, ahol az áldozatok megmaradt személyes tárgyai vannak kirakva, (egyelőre ideiglenesen). Itt látható tűzoltó, rendőr, civil ember számtalan ruhadarabja, fényképek, iratok, virágok. Ez a terület most a szeretteik zarándokhelye. (Ebből lesz majd a múzeumi anyag összeállítva).

Szintén itt látható egy igen érdekes (eredetileg tartószerkezet volt) kereszt alakú oszlop, amely a mélyből került elő, emlékműként szolgál. Egy rádobott tűzoltó-zubbony bronzba öntött formája a kereszt tetején, mintegy jelkép a világnak...!

Hogy mi is legyen? Park, múzeum, vagy újra (ami szinte lehetetlen) épület? Hiszen, az 1500 emberélet temetője felett csak fejet hajtva emlékezhetünk!

Hogyan tovább? Ma ez az emberek napi témája, feltett kérdése. Mindenesetre világnézetet cserélő, és elgondolkoztató e szomorú tragédia: amit elfelejteni nem lehet!